

Черга до «Джоконди» (за новелою Р. Бредбері «Усмішка»).

Вікторія Туряниця,

учителька-методистка зарубіжної літератури, української мови та літератури, головний спеціаліст відділу інституційного аудиту управління Державної служби якості освіти в Закарпатській області

«Так ніхто не кохав...» Сценарій літературного свята (8 клас)

УДК 37.091.3:379.81

<https://doi.org/10.33989/3083-6387.2026.1.354758>

Мета заходу:

навчальна:

- розкрити поняття кохання як шляхетного почуття, що включає повагу, щирість, вірність, відповідальність;
- розширити знання про твори на тему кохання письменників різних часів від античності до наших днів;

© Вікторія Туряниця, 2026

- поглибити розуміння ідейно-художнього багатства творів про кохання, їхньої символіки та образності;
- активізувати читацькі інтереси, спонукати до емоційного сприйняття побаченого й почутого;

розвивальна:

- формувати вміння розвивати красу почуттів через літературу, музику, мистецтво;
- розвивати зв'язне мовлення, логічне мислення, пам'ять;
- удосконалювати навички виразного читання прозових та ліричних творів;
- розвивати артистичні і творчі здібності (декламування поетичних творів, інсценізація, пісня, танець);

виховна:

- формувати культуру почуттів, розуміння сутності справжнього кохання, поваги до протилежної статі;

Позакласна робота

- виховувати любов до української і світової літератури та мистецтва;
- виховувати здатність до співпереживання, вміння цінувати близьку людину та її почуття і гідність;
- виховувати гордість за таланти.

Форма проведення: літературно-мистецька композиція.

Учасники / учасниці: учні та учениці 8 класу.

Місце проведення: актовий зал.

Присутні учні й учениці, вчителі, батьки.

Перебіг свята

Ошатно прибрано зала. Лунає тиха ніжна музика, яка поступово стихає (можна «Політ кондора» Лео Рохаса). На сцені — декламаторка.

Декламування вірша Володимира Сосюри «Так ніхто не кохав...»

Учениця 1.

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходять подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі
і земля убирається зрання.

Дише тихо і легко в синяву вона,
простягає до зір свої руки...
В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки...

В'яне серце моє од щасливих очей,
що горять в тумані наді мною...
Розливається кров і по жилах тече,
ніби пахне вона лободою...

Гей, ви, зорі ясні!.. Тихий місяцю мій!..
Де ви бачили більше кохання?..
Я для неї зірву Оріон золотий,
я — поет робітничої рани...

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходять подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі
і земля убирається зрання..

Дише тихо і легко в синяву вона,
простягає до зір свої руки...
В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки...

Володимир Сосюра

Виходить перша пара ведучих (усього за сценарієм їх буде три пари).

Ведуча 1. Добрий день, дорогі друзі!

Ведучий 1. Добрий сонячний гарний день усім присутнім!

Ведуча 1. І знову весна. Вона розфарбувала все навколо в пишні різнобарв'я кольорів, звуків, запахів. Принесла очікуване тепло й сонце для наших спраглих душ. Сповнила серця емоціями, почуттями.

Ведучий 1. І звичайно ж, найпрекраснішим із них — коханням.

Ведуча 1. Саме йому, кохання, ми присвячуємо наше сьогоднішнє літературне свято!

Ведучий 1. Саме йому, неспокійному — і спокійному!

Ведуча 1. Підступному, зрадливому — і відданому, вірному!

Ведучий 1. Нерозділеному — і взаємному!

Ведуча 1. Гіркому — і солодкому!

Ведучий 1. Вічному, як світ, і невмирущому, як життя!

Ведуча 1. Найкращому почуттю, яке окрилює, дає сили і натхнення, радість і захоплення. І завдячуючи якому продовжується життя на землі.

Ведучий 1. Саме так, сьогодні ми з вами маємо чудову нагоду помандрувати країною величної Любові, поблукати вулицями великого Щастя. Тож уперед!

Декламування вірша Василя Симоненка «Я із надій будую човен...»

Учениця 2.

Я із надій будую човен,
І вже немовби наяву
З тобою, ніжний, срібною мовою,
По морю радості пливу.
І гомонять навколо хвилі,
З борта човна змивають мох,
І ми з тобою вже не в силі
Буть нещасливими удвох.
І ти ясна, і я прозорий,
І душі наші, мов пісні,
І світ великий, неозорий
Належить нам — тобі й мені.
О море радості безкрає,
Чи я тебе перепливу?
Якби того, що в мріях маю,
Хоч краплю мати наяву.

Василь Симоненко

Виходить перша пара ведучих та декламаторка.

Ведучий 1. Кохання — це не тільки почуття людяності й шляхетності. Воно несе в собі велику силу.

Ведуча 1. Адже це таке почуття, коли завмирає серце, тремтить душа, хочеться співати, танцювати, малювати, писати вірші. Відколи людина усвідомила себе особистістю, що має серце й душу, про кохання написано й сказано багато.

Ведучий 1. Уперше в історії літератури оспівуванню найпрекраснішого людського почуття — кохання — присвятили свої вірші уславлена антична поетка Сафо, яку сучасники називали Десятою Музою. Жінка, чия чарівна пісня розбудила мрії й думки про кохання, про красу життя. Ось послухайте перші в істо-

рії людства поетичні рядки про це почуття, написані більше двох із половиною тисяч років тому.

Декламування вірша Сафо «...Тільки образ твій я побачу...»

Учениця 3

...Тільки образ твій я побачу —
Слова мовить не можу.
І язик одразу німіє, й прудко
Пробігає племінть тонкий по тілу.
В вухах чути шум,
Дивлячись, нічого очі не бачать.
Блідну і тремчу, обливаюсь потом,
Мов трава пожовкла, безсило никну,
От іще недовго й, здається, має
Смерть надлетіти...

Сафо

Ведуча 1. Любов людську, прирівняну до божественної, оспівує біблійна Пісня над піснями, Книга Пісень зі Старого Заповіту, що приписується цареві Соломону. Це високохудожня збірка любовних гімнів, які розкривають прекрасні взаємні почуття Соломона та його коханої Суламіті. Однак за цим дослівним значенням ховається й алегорія: йдеться про віковичну любов Господа до ізраїльського народу й до кожної окремої душі. Рядки, написані майже дві тисячі років тому, вражають читачів і зараз.

Інценівка уривка з «Пісні над піснями царя Соломона»

Виходять актор і акторка в образах царя Соломона і його коханої Суламіті.

Він. Запах пахощів твоїх найзапашніший, розлите миро — твоє ім'я.

Вона. Ми будемо радіти й веселитися з тобою, ми будемо твоєю любов понад вино хвалити. Яка ж то насолода — тебе любити!

Він. Прегарні твої щоки у сережках, шия твоя — в намисті.

Вона. Торбинка мира — любий мій для мене... Гроно кипрове — любий мій, для мене, у виноградниках Ен-Геді.

Він. Яка ж бо ти прекрасна, моя люба! Яка ж бо ти прекрасна! Очі твої — голубки.

Вона. Який же ти прекрасний, о мій любий! Який ти милий!... Я — нарцис шаронський, лілея на долині.

Він. Що та лілея між будяками, то моя люба поміж дочками.

Вона. Що яблуня між лісовими деревами, то любий мій між синами! У його солодку, що так бажала, я сіла, і плід того дерева був солодкий моєму піднебінню.

Він. Я заклинаю вас, дочки ерусалимські, сарнами й ланями пільними, щоб не будили, не розбуджували любої моєї, покіль вона того не схоче.

Вона. Заговорив мій любий і сказав до мене:

Ю. Шнорр фон Карольсфельд. Суламиф. XIX ст.

Він. Устань, моя люба! Ходи, моя прекрасна! Глянь бо: зима минула, дощі прогули, прошуміли. Вже квіти на землі з'явилися, пора пісень настала, і голос горлиці вже чути в краю нашім. Смоковниця бруньки вже виганяє, і виноград у цвіту пахощі розливає. Устань, іди, моя люба! Ходи, моя прегарна! Моя голубко, у щілинах скелястих, у сховку стрімкої кручі! Дай глянути на твоє личко, дай голос твій почути! Бо голос твій солодкий, і личко твоє принадне.

Виходить перша пара ведучих.

Ведучий 1. Прекрасна й велична доба Відродження... Епоха вражаючих наукових, географічних, астрономічних відкриттів... Час розквіту гуманізму — філософії людиноцентризму, в основі якої — повага й любов до людини. Саме митці Відродження відкрили для Вічності погляд на Людину як на диво природи, мірило всіх речей, обдаровану творчими й розумовими можливостями.

Ведуча 1. Життя людини на землі, казали вони, — це шлях пізнання, радості, творчості, звершень. Людина має право на земне щастя, на пізнання почуття кохання, що возвеличує закоханих і здійсмає на нові висоти.

Ведучий 1. Цей час подарував світові стільки геніїв, стільки світових шедеврів! Леонардо да Вінчі й Мікеланджело, Рафаель і Тиціан, Данте, Петрарка й Шекспір. Сикстинська Мадонна й Мона Ліза. Беатриче, Лаура й Смаглява леді. Ромео і Джульєтта...

Перегляд уривка з кінофільму за трагедією Вільяма Шекспіра «Ромео і Джульєтта».

На екрані — уривок із кінофільму «Ромео і Джульєтта» італійського режисера Франко Дзефіреллі (1968). Сцена на балу в палаці Капулетті. Герої бачать одне одного вперше.

Інценівка уривка з трагедії Вільяма Шекспіра «Ромео і Джульєтта»

Виходять актори в образах Хориста, Ромео і Джульєтти.

Позакласна робота

Хорист

Ромео любить. Люблять і його.
Очам чарівним він піддався у владу.
Йому — кохати ворога свого,
їй — красти з гострого гачка принаду.
Він — ворог — і пощо його клятьба?
Він не прошепче їй клятьби своєї.
Закохана в ньому вона — та ба:
ще менше способів зійтися в неї.
Та пристрасть їх міцнить на всі напасті
і топить дужий розлад в дужім щасті.

Джульєтта

Скажи, навіщо ти прийшов сюди?
Високий мур не просто перелізи.
Згадай, хто ти: тебе чекає смерть,
Як хтось тебе із родичів побачить.

Ромео

Над муром піднесли кохання крила,
Бо стіни для кохання — не завада,
І родичам не зупинить мене.

Джульєтта

Вони тебе уб'ють, якщо застануть.

Ромео

А хоч би й так? Твоїх очей байдужість
Страшніша, ніж десятки їх мечей.
Поглянь лиш ніжно, й злобу я здолаю.

Джульєтта

О, тільки б не застали тут тебе!

Ромео

Мене укриє ніч від їх очей.
А втім, якщо не любиш, хай застануть.
Бо легше вмерти від ворожих рук,
Ніж далі жити без твого кохання.

Джульєтта

Хто був тобі сюди провідником?

Ромео

Любов мені дорогу показала.
Вона мені позичила свій зір.
Я не моряк, та плив би за тобою
На щонайдальший берег океану,
Щоб скарб твого кохання там знайти.

Джульєтта

... Скажи, чи справді любиш ти мене?
Ти скажеш «так», і я тобі повірю.
Я знаю, що брехливі всі присяги,
І що із них сміється сам Юпітер.
Тож не клянись, Ромео, милий мій.
Скажи, якщо ти любиш, прямо й чесно.
Коли ж вважаєш, що занадто легко
Ти переміг мене, скажу я: «Ні!»

Насуплюся і буду невмолима,
Щоб ти за мною довго упадав.
Я справді безрозсудна, мій Монтеккі;
Можливо, й легковажною здаюсь.
Та буду я вірнішою в коханні,
Ніж ті, які приховують любов.
І я б могла байдужою здаватись,
Коли б ти не застав мене зненацька
І пристрасте зізнання не почув.
Пробач і не вважай за легковажність
Порив, який тобі відкрила ніч.

Ромео

Клянусь промінням місяця тремтливим,
Що обливає сріблом ці дерева...

Джульєтта

Ні, місяцем зрадливим не клянись,
Який свій вигляд змінює так часто!
Чи, може, і любов твоя мінлива?

Ромео

То чим же присягнутися тобі?

Джульєтта

Не присягайся зовсім. А як хочеш,
Собою присягнись, — моїм кумиром, —
І я повірю.

Ромео

Я тобі клянусь...

Кадр із фільму Ф. Дзефіреллі «Ромео і Джульєтта»

Виходить ведучий 1 та декламатори.

Ведучий 1. Кохання вустами митців доби Відродження — справжнє людське почуття, то щасливе, то нерозділене. Та яким би воно не було, героїні Данте, Петрарки, Шекспіра — це живі жінки, з реальними земними рисами, оспівані прекрасними й довершеними сонетами.

Декламування сонета 130 Вільяма Шекспіра мовою оригіналу та в перекладі Дмитра Паламарчука.

Учениця 4

SONNET 130 (ONE HUNDRED AND THIRTY)

My mistress' eyes are nothing like the sun;
Coral is far more red than her lips' red;
If snow be white; why then her breasts are dun;
If hairs be wires, black wires grow on her head.
I have seen roses damasked, red and white,
But no such roses see I in her cheeks,
And in some perfumes is there more delight
Than in the breath that from my mistress reeks.
I love to hear her speak, yet well I know
That music hath a far more pleasing sound;
I grant I never saw a goddess go -
My mistress when she walks treads on the ground.
And yet, by heaven, I think my love as rare
As any she belied with false compare.

William Shakespeare

Учень 1

СОNET 130

Ї очей до сонця не рівняли,
Корал ніжніший за її уста,
Не білосніжні пліч її овали,
Мов з дроту чорного коса густа.

Троянд багато зустрічав я всюди,
Та на її обличчі не стрічав,
І дише так вона, як дишать люди, —
А не конвалії між диких трав.

І голосу її рівнять не треба
До музики, милішої мені,
Не знаю про ходу богинь із неба,
А кроки милої — цілком земні.

І все ж вона — найкраща поміж тими,
Що славлені похвалами пустими.

Вільям Шекспір

(переклад Дмитра Паламарчука)

Виконання пісні «Час» з репертуару Mad Heads (XL), слова і музика Вадима Красноокого (або іншої пісні про кохання сучасних виконавців).

Виходить друга пара ведучих.

Ведуча 2. Із часів Відродження різні історії кохання з'являються з-під письменницького пера. Здається, нема у світі людей, кому невідома історія закоханих Ромео і Джульєтти, які загинули, бо не в змозі були жити одне без одного!

Ведучий 2. А історію верховинських Ромео і Джульєтти розповідає відомий український письменник Михайло Коцюбинський у повісті «Тіні забутих предків», написаній під враженням свого перебування на Гуцульщині, в селі Криворівня влітку 1911 року.

Ведуча 2. У селі над живописною річкою Черемош у давно ворогуючих родинах Палійчуків і Гутенюків ростуть двоє малих гуцулят — Іван і Марічка. Від рани, отриманої в бійці з кривним ворогом Гутенюком, батько хлопчика помирає. Іван та Марічка зростають

поряд, разом випасають овець і з часом закохуються одне в одного. Щоб урятувати занепале після смерті батька господарство, юнак вирушає на літо в полонину на заробітки. А Марічка під час повені гине. Пригнічений втратою, Іван блукає горами, живлячись самими ягодами. Односельці вважають його загиблим.

Ведучий 2. Та Іван з'являється, одружується, облаштовує обійстя. Якось, відвідавши місце, де колись гуляли закохані, Іван зустрічає Марічку в подобі нявки. Вони згадують давні часи свого щастя й кохання, поступово заглиблюючись у ліс. Несподівано нявка зникає... Вражений новим нещастям, Іван рушає на пошуки коханої. Йдучи на її голос крізь хащі, він падає... Наступного дня Івана ледь живим на дні урвища знаходять пастухи, і незабаром він помирає.

Інсценівка уривка з повісті М. Коцюбинського «Тіні забутих предків».

Кадр із фільму Сергія Параджанова «Тіні забутих предків»

На сцені — актори в образах Івана та Марічки в гуцульських строях. Іван спить. Марічка підходить до нього й будить.

Марічка. Уставай. Уставай і ходім.

Іван підводиться, Марічка бере його за руку, вони йдуть. Зупиняються.

Марічка. Чого сь так змарнів? Ци ти недужий?

Іван. За тобов, душко Марічко... за тобов банував...

Марічка. Чи пам'ятаєш, серце Іванку, як ми сходились тут, у сему лісі: ти мені грав, а я закладала свої руки тобі за шию та й цілувала кучерики любі?

Іван. Ой пам'ятаю, Марічко, й повік не забуду...

Марічка. Давно я мала тебе спитати: за що ти вдавив мене в лице? Тоді, пам'ятаєш, як билась стариня наша, а я тремтіла під возом, бачачи кров...

Іван. Не знаю... Таж вороги кривні були наші старі... Ти побігла потому, я кинув твої уплітки в воду, а ти дала мені цукерок...

Марічка. Я тебе покохала одразу... Чому так довго не вертав з полонини, Іванку? Що там робив-есь?

Іван (відвертається від Марічки, говорить убік). Розказати їй, як кликала мене у полонини лісна, прибравши її, Маріччин, голос? Йой, обминаю тоту згадку. Що зі мною? Ось коло мене Марічка... Та ж Марічка

Позакласна робота

ки нема на світі! Се хтось інший веде мене у безвісті, у недеї, щоб там загубити. Проте ж так добре йти за її сміхом, за її щебетанням дівочим, не боячись нічого... Я легкий і щасливий, яким був колись...

Марічка. А я тебе все виглядала та й усе чекала, коли з полонини повернеш. Не їла, не спала, співанки розгубила, світ мні зів'яв... Поки ми ся та й любили, сухі дуби цвіли, а як ми ся розлучили, сиренькі пов'яли...

Іван. Не кажи так, Марічко, не кажи, любко... Тепер ми вже разом та й довіку укупі будем...

Марічка. Довіку? Ха-ха...

Іван. Смієшся, Марічко?

Марічка. Що ти, Іванку! Я не сміялась. То тобі вчлось. Ти вже пристав? Тобі трудно іти? Ходім ще трошки. Ходімо!..

Виходить друга пара ведучих.

Ведуча 2. Та кохання — не тільки згуба. Ідею возвеличення цього потужного почуття та його життєдайної сили знаходимо і в житті, і в багатьох творах літератури. Кохання польського поета, перекладача, воїна Константи-Ільдефонса Галчинського і його дружини Наталії пережило всі жахи Другої світової війни. Польща стала першою жертвою фашистів і сталінців, і на всіх, хто встав на її захист у перші дні війни, чекали нелегкі випробування.

Ведучий 2. Не оминула лиха доля й Галчинського: вставши на нерівний бій за Батьківщину Польщу, поет потрапив до концтабору Альтенграбов. Там він написав поезію «Лист із полону», яку присвятив своїй дружині Наталії. Кохана для автора — найбільше щастя. Їхнє кохання пережило війну. Вийшовши з неволі, Галчинський зустрівся з дружиною в Кракові. Ця зустріч, подібна до виходу героя давньогрецьких міфів Орфея з підземного царства й зустрічі з коханою Евридікою, дасть митцеві новий імпульс до творчості.

Декламування вірша Константи-Ільдефонса Галчинського «Лист з полону».

Учениця 5.

Кохана моя, кохана!
Ти спиш уже? На добраніч!
В пітьмі я твій образ бачу,
А ніч весняна, духмяна!

Єдина у цілім світі,
Ім'я твоє хай святиться!
Вода ти для мене влітку,
А взимку — моя рукавиця.

Ти щастя моє весняне,
Осінь, зимове, літне...
Скажи мені: «На добраніч!»,
Прийди уві сні, кохана!

За що мені все це щастя
З тобою в раю у Бога?..

Світліше за сонце ясне,
Ти — пісня моєї дороги.

К.-І. Галчинський

(переклад Ольги Ніколенко)

Виходить друга пара ведучих.

Ведучий 2. На жаль, війна випала й на долю нашого покоління...

Ведуча 2.

Війна, війна!
І знов криваві ріки!
І грім гармат, і шаблі дзвін.
Могили, сироти, каліки
І сум покинутих руїн.

Олександр Олесь

Ведучий 2. Дмитро Коцюбайло, псевдо ДаВінчі — учасник Євромайдану, доброволець російсько-української війни, командир батальйону «Вовки ДаВінчі». Він ніколи не був у лавах ЗСУ, пройшовши найгарячіші точки війни з москowitzами у складі Добровольчого українського корпусу «Правий сектор», член його Проводу. Онук воїна УПА. Герой України. Перший доброволець, якому присвоєно це звання прижиттєво. Його позивний «Да Вінчі» пов'язаний саме з талантом — Дмитро гарно малював, навчався в Івано-Франківську на художника. 2014-го отримав тяжке поранення, однак не дочекався завершення курсу реабілітації і повернувся на війну. 2022 року був включений до рейтингу «30 до 30: обличчя майбутнього» від «Forbes».

7 березня 2023 року Дмитро ДаВінчі Коцюбайло отримав смертельне поранення під Бахмутом, рятуючи від загибелі під обстрілом своїх бійців... Йому було 27 років.

Дмитро Коцюбайло отримує Зірку Героя України.
Верховна Рада України

Ведуча 2. Аліна Михайлова — організаторка й очільниця медичної служби 1-го батальйону 67-ої бригади, який сформували добровольці 1-ої штурмової роти «Вовки ДаВінчі», засновниця інформаційної служби, організаторка навчання управління безпілотниками. Про дві медичні машини медслужби «Ульф» на фронті ходять легенди, бо тільки в них є вся необхідна апаратура для порятунку важкопораненого в дорозі до медзакладу, а парамедики, які потрапляють саме в цей добровольчий підрозділ, проходять найефективніші курси домедичної допомоги.

7 березня 2023 року Аліна особисто надавала реабілітаційну допомогу важко пораненому коханому ДаВінчі, хоча їй було надзвичайно важко. І врятувати не змогла... Повірити в це було неможливо. На похороні Дмитра всі говорили, що смерть і ДаВінчі несумісні, що всі його вважали безсмертним... Він став символом цієї війни, її легендою.

Ведучий 2. Історія кохання Дмитра й Аліни — історія кохання сучасних Ромео і Джульєтти. Історія кохання на війні...

Інценівка за уривком із інтерв'ю Аліни Михайлової.

Виходять актори в образах Дмитра ДаВінчі Коцюбайла та Аліни Михайлової.

Дмитро. Аліно, я не маю права не бути прикладом для воїнів, для свого особового складу. Не маю права не вести людей у бій, не бути разом із ними.

Аліна. Облиш це! Комбат сам веде на штурм?! ДаВінчі, так не робиться!

Дмитро. Та я знаю, що так не робиться. Але не можу по-іншому. Зрозумій мене.

Аліна. Якщо з тобою щось станеться, навіть не думай про мене. І подумай, що буде з нашим батальйоном, що буде з бійцями, які пішли за тобою. Вони пішли в ЗСУ, я пішла в ЗСУ тому, що там ти. Ти мене зрозумій. Я не зможу жити без тебе.

Дмитро. Це мій обов'язок, Аліно. Я не можу по-іншому. Ти знала, з ким поєднуєш долю.

Аліна. Я в Збройних Силах тому, що ти тут. Бо люблю...

Дмитро. Люблю?! Що значить «люблю»? Поговорімо про це.

Аліна. А що не так? Ти ж сам писав мені: «Так дивно на війні знайти людину, з якою проводиш 24 на 7 і не втомлюєшся, яку хочеш бачити щоранку... Якій я б хотів сказати найдорожчі в моєму житті слова».

Дмитро. «Люблю» ти можеш казати мамі... собакам... А я тебе не люблю, я тебе кохаю. Кохаю — це те, що я відчуваю до тебе. Я хочу, щоб і ти відчувала так, як я.

Аліна. Ти ж знаєш, я з Дніпра, і в нас слова «кохаю» у вжитку не було... Ну добре, добре. А так краще: «класно, що ми вже рік разом, а я досі в тебе закохана!»?

Дмитро. І це погане слово! Ти не закохана. Ти маєш мене кохати!

Аліна. Добре. Ти маєш знати, що я тебе кохаю і досі в тебе закохана!

Дмитро. Чудово! Але ти мусиш поїхати звідси. Я не можу працювати. Ми починаємо якусь роботу, а я думаю, що ти на медпункті і що зараз прилетить ракета і тебе не стане. Я тебе прошу: поїдь на три дні. Ми відпустимо цю ситуацію, нормалізуємося — і ти повернешся.

Аліна. А якщо з тобою щось станеться? Ти думаєш, що буде зі мною? Як буду жити я?

Дмитро ДаВінчі Коцюбайло і Аліна Михайлова

Декламування вірша Юрія Іздрика «Молитва».

Учениця 6

коли повертається світ спиною
і знов поміж нами відстань і стіни
говори зі мною
говори зі мною
хай навіть слова ці нічого не змінять

і коли вже довкола пахне війною
і вже розгораються перші битви
говори зі мною
говори зі мною
бо словом також можна любити

я одне лиш знаю і одне засвоїв
і прошу тебе тихо незграбно несміло:
говори зі мною
говори зі мною
і нехай твоє слово станеться тілом

Юрій Іздрик

Ведуча 3. Зараз понад усе ми, українці, віримо в нашу Перемогу! Віримо, що й на цей раз Добро пе-

Позакласна робота

реможе зло, Життя переможе смерть, Кохання здолає ненависть.

Виконання сучасного танцю.

Після танцю дівчата-танцюристки залишаються на сцені, до них виходять усі актори-виконавці літературно-мистецької композиції. Декламують тільки хлопці.

Завершення літературно-мистецької композиції.

Учень 1. Кохання... Це найпрекрасніше, що є в нашому житті!

Учень 2. Кохання — це те, без чого неможливо було б уявити існування людства.

Учень 3. Те, заради чого помирають і живуть.

Учень 4. Те єдине, що здатне посунути гори й дістатися з неба зірку.

Учень 5. Кохання — це вогнище, у яке закохані обоє підкидають хмиз, щоб воно палало...

Учень 6. ... Обоє оберігають його від вітру... але тільки разом, тоді воно горить вічно...

Учень 7. Кохання — двигун і причина всіх наших дій.

Учень 8. Кохання — це початок усього. Все наше життя існує тільки завдяки коханню.

Учень 9. Кохання — це те почуття, що облагороджує людину, робить її кращою. Заради коханої / коханого звершуються подвиги.

Учень 10. Саме кохання розтоплює непорозуміння й ніколи не допустить жорстокості.

Учень 11. Кохання примирює людей, пом'якшує навіть зачерствілі душі.

Учень 12. Це почуття невичерпне, й існує воно в душі людини доти, доки б'ється серце.

Учень 13. Кохання... Це велика загадка життя. Ніхто не в змозі пояснити, що ж це таке.

Учень 14. Люди кохали одне одного завжди.

Учень 15. І кохатимуть вічно!

Лунає пісня Макса Барських «Хай буде весна!»

Учителька-методистка Вікторія Туряниця й учасники свята. м. Свалява Закарпатської області